

enkele keer gebeurde het wel, dat er geen visafval was; dan vilden we wat dood gevonden eenden, meerkoeten of futen en ook dat ging erin als koek! De vijftien reigers hebben we in leven kunnen houden. Dit jaar hadden we zelfs enige tijd 25 reigers bij elkaar en bij mijn weten leven ze nu nog. Alleen de meeuwen waren wel eens lastig; die pikten te veel weg van wat voor de reigers bestemd was. Die witbuike schreeuwers scharrelen hun kostjeus wel ergens anders op! Later maakten we gebruik van een prettige meeuwen-eigenschap.

Meeuwen gaan namelijk al vrij vroeg in troepverband naar hun slaapstede. Zo doende is plus minus een half uur voor zonsondergang de lucht al mooi meeuwschoon en omstreeks die tijd voerden we de reigers, zodat deze spichtige binnenvetters toch met een half gevulde maag de nacht in gingen.

De honderden en honderden meerkoeten kregen hun voedsel uitgestrooid langs de slootkanten en over het land, waarbij ook de waterhoentjes heel wat graantjes meepikten. Eenden kwamen eveneens op het voer, doch dat bevredigde mij toch niet helemaal. Hun aantal was te gering. Roerdampen zijn helemaal hopeloze kostgangers. Wie heeft hier betere ervaringen mee? Hoe voeren we duikeenden en futen? Wie weet daar meer van?

Wist U tussen twee haakjes, dat reigers ook brood vreten? Ik heb het gezien, doch het kan zijn, dat de visstank hier misleidend werkte.

K. ZWART

Noot redactie.

Het is ons bekend, dat roerdampen te voeren zijn met muizen. In Februari van dit jaar werd een bijna verhongerde roerdomp aangetroffen op de heide bij Ede. Hij werd in een hok geplaatst en kreeg levende muizen voorgeschoteld. Op één dag verorberde hij er twaalf. De vogel rekt heel langzaam zijn nek in de richting van de muis en schiet dan bliksemsnel toe. In enkele happen slikt hij de muis levend naar binnen. Ook reigers schijnen dit hapje niet te versmaden.

Ervaringen met wintervoeding

Blauwe reigers.

Toen ik verleden jaar ontdekte, hoe je de reigers de hongerdood kunt besparen, heb ik niet kunnen dromen, dat het reigers voeren zo'n succes zou kunnen hebben. Uiteindelijk waren ze zo mak, dat ze het voer als het ware vlak achter mijn voeten wegpikten. Ik ontdekte die voermogelijkheden trouwens pas, toen een van mijn leerlingen met een enorme koeienlong aan kwam dragen. Die long sneden we aan stukken en gooiden hem langs een rietschoot, waar voortdurend een vijftiental reigers zat. (Het waren er achttien geweest, maar drie waren er intussen gestorven).

Toen gingen we visafhal halen, emmers vol en ook dat gooiden we er neer. Een